

РЕШЕНИЕ

№ 8067

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

**ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Галин Несторов**

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5548** по описа за **2013** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. С. М. срещу решение от 10.04.2013 г. на Софийски районен съд (СРС), 7-ми състав, постановено по НАХД № 20057/2012 г. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 42-0002207/10.08.2012 г. на началника на ОО „КД-ДАИ” - [населено място], с което на касатора, на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвП), е наложено административно наказание – „глоба”, в размер на 1500 лева, за нарушение на чл. 40, ал. 1, т. 9 от Наредба № 2 от 15 март 2002 г. за условията и реда за утвърждаване на транспортни схеми и за осъществяване на обществени превози на пътници с автобуси (Наредба № 2 от 15 март 2002 г.).

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Посочва като единствено твърдение в подкрепа на посоченото, че СРС не е отчел безспорно доказаното обстоятелство, че към момента на вменяване на административното нарушение не е съществувала обективна възможност за явяването му на курс за първоначална квалификация, поради непревеждането на такъв на територията на Л. област, в която е седалището на

работодателя му. Иска се отмяна на решението на СРС.

Ответникът по касационната жалба – Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, областен отдел „Контролна дейност - ДАИ” – С., редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същото е постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Установените от СРС факти се възприемат от касационната инстанция. Констатирано е, че на 12.04.2012 г., около 12.45 часа, в [населено място], на Ц. автогара „С.” - изход, служители на ОО „КД” – ДАИ – С. извършили проверка на А. С. М., в качеството му на водач на автобус „Фолксваген ЛТ” с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на ЗК „Л. И.”. С посочения автобус М. извършвал обществен превоз на пътници по редовна автобусна линия от [населено място] до [населено място], видно от маршрутно разписание № 11102. При проверката на документите на водача М., който към този момент извършвал горепосочения превоз на пътници, проверяващите установили, че водачът не представил и не притежавал издадена карта за квалификация (начална) на водача за професионална компетентност за извършване на превоз на пътници. М. бил придобил правоспособност за управление на моторно превозно средство от категория „D” на 01.12.2011 г., но видно от приложеното с административната преписка Удостоверение за професионална компетентност за извършване на превоз на пътници № 1-014006/24.08.2012 г., издадено от Българската асоциация на сдруженията в автомобилния транспорт, А. М. бил преминал обучение и положил изпит за начална квалификация в курс за ускорено обучение повече от три месеца след проверката - от 25.07.2012 г. до 24.08.2012 г.

За извършеното нарушение бил съставен акт за установяване на нарушението (АУАН), въз основа на който било издадено и наказателното постановление (НП). Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 40, ал. 1, т. 9 от Наредба № 2 от 15 март 2002 г.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени при спазване на предвидената процедура и съдържат задължителните реквизити по чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Правната квалификация е прецизирана и съответства с текстовото описание на състава на констатираното административно нарушение.

Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 9 от Наредба № 2 от 15 март 2002 г., по време на работа водачът е длъжен да представи при поискване на контролните органи следния документ: карта за квалификация на водача, по смисъла на наредбата по чл. 76, ал. 5 ЗАвТП. Разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗАвТП предвижда, че карта за квалификация на

водач се издава на лица, притежаващи удостоверение за професионална компетентност, удостоверяващо начална квалификация или периодично обучение по смисъла на ал. 3 и 4, като министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя с наредба условията и реда за провеждане на обучението и реда за провеждане на изпитите по ал. 3 и 4. § 1, т. 1 от ПЗР на Наредба № 41 от 4 август 2008 г. за условията и реда за провеждане на обучение на водачите на автомобили за превоз на пътници и товари и за условията и реда за провеждане на изпитите за придобиване на начална квалификация, установява че изискването за начална квалификация се прилага за водачите, придобили правоспособност за управление на моторно превозно средство от подкатегории D1, D1+E и категории D или D+E след 10 септември 2008 г., т.е това изискване с пълна сила важи за административнонаказаното лице М., придобил правоспособност за управление на МПС от категория „D” на 01.12.2011 г.

По делото, от събраните писмени и гласни доказателства, безспорно е установено, че към момента на извършване на проверката, водачът М. не е притежавал един от необходимите, задължителни документи за осъществяване на обществен превоз на пътници, а именно: удостоверение за професионална компетентност, удостоверяващо начална квалификация. Ирелевантни са направените в касационната жалба доводи, за причините, поради които М. не е притежавал необходимия документ. Негово е било задължението да се снади с всички изискуеми, за извършваната от него дейност по превоз на пътници, документи преди реално да започне да я осъществява.

Касационната инстанция намира, че районният съд е изпълнил задължението си за разкриване на обективната истина по делото (чл. 13 НПК), като е постановил решение по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

Санкционната норма, съответстваща на извършеното нарушение, е чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвТП, като съобразно действащата към момента на извършване на нарушението разпоредба, административнонаказващият орган е наложил санкция в минимално определения размер.

Въз основа на гореизложеното, съдът намира, че не са налице основания за отмяна на обжалваното решение, поради което същото като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

По така изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, Х. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.04.2013 г. на Софийски районен съд, 7-ми състав, постановено по НАХД № 20057/2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.